

Dimecres, 31 d'agost de 2005

Pere Aragonès

El jovent independentista i l'Estatut

Cal reconèixer que la reforma de l'Estatut d'autonomia del Principat no desperta passions dins els joves independentistes dels Països Catalans. No ho fa precisament perquè el que volem no és cap Estatut d'autonomia -que sempre serà una norma derivada d'una Constitució espanyola-, sinó una Constitució pròpia, com les que tenen els països del món que són normals, és a dir, lliures. El nostre independentisme, que es basa en el respecte a la voluntat d'un poble a decidir, és realista i actua essent conscient que avui aquesta voluntat encara no és la de constituir-se en Estat propi. El nostre independentisme no es resigna, però, a seguir tenint una autonomia esquelètica i patir un espoli fiscal que migren les nostres condicions de vida.

Perquè no som uns resignats, precisament, entenem que la reforma de l'Estatut del Principat és clau per seguir avançant cap a l'Estat propi. Aquesta màxima ha estat l'ànima de l'actuació de les JERC i d'ERC en el debat estatutari, i serà la que, finalment, farà decidir la nostra posició respecte al text que es porti a referèndum. L'independentisme català ha aconseguit que avui es discuteixi una reforma que avança en la construcció d'estructures d'Estat pròpies per a Catalunya, com són la definició del nostre poble com a subjecte polític, la creació d'una marc català de drets i llibertats, el reconeixement dels drets col·lectius dels pobles, la creació d'un poder judicial català o la definició d'un espai de capacitat de decisió no vulnerable com són les competències. Avui, però, correm el risc que aquestes fites quedin en no res per la pressió, d'una banda, de l'esquerra espanyola més conservadora i, per l'altra, pel tacticisme miop d'una dreta que, fent honor a la seva història, no ha assimilat el pas a l'oposició. La proposta actual de reforma de l'Estatut, que crea unes referències ideològiques i polítiques pròpies de l'independentisme (definició de Catalunya com a nació, autodeterminació, relacions amb els Països Catalans, etc.), pot sortir coixa si no aconseguim, en primer lloc, que l'Estat no pugui interferir en les competències exclusives de la Generalitat i, en segon lloc, aturar el dèficit fiscal que patim, el més alt d'Europa. Algú s'imagina unes estructures d'Estat que puguin ser envaïdes per un poder aliè, o un Estat que no recapti els impostos o que els faci recaptar al país veí? A aquestes preguntes hauria de respondre el PSC, ara que es nega a fer un Estatut ambiciós i traeix el Pacte del Tinell, que aposta per l'avenç en "l'expressió plena de la nació catalana".

Aquest Estatut, doncs, només serà vàlid si incorpora estructures d'Estat per a Catalunya. Aquesta afirmació no és, com algú desitjaria, un mer eslògan de campanya. Si no tenim estructures d'Estat, no podrem afrontar la lluita contra la pobresa (que arriba a gairebé un 20% de la població catalana), o decidir el futur de la nostra economia, o fer un salt endavant en l'educació, les condicions laborals o l'habitatge. Els joves independentistes estem decidits a protagonitzar aquest pas històric, però no podem permetre un nou marc polític que neixi coix, ja sigui perquè algú l'ha mutilat a Catalunya, o perquè ho ha fet en la tramitació al

Congrés de Diputats.

Ara és l'hora de treballar a fons per arribar a un gran acord que ens permeti seguir avançant cap a la independència. Com a generació, estem determinats a seguir avançant cap al ple exercici del dret a l'autodeterminació, on no facin falta Estatuts d'autonomia per expressar la voluntat d'un poble. Mentrestant, demanem als polítics que no posin límits al nostre futur. No hi ha polític més irresponsable i deslleial que aquell que posa fronteres al futur dels seus joves i del seu país.

(Publicat al diari *Avui*)
